

MdR, NOS Jazzgeschiedenis 407, de laatste die op de vrijdagavond wordt uitgezonden, 408 hoort u aanstaande zondag 2 oktober, zelfde radio 4, na het korte nieuws van 6 uur 's avonds. Want dat is de nieuwe tijd voor de NOS Jazzgeschiedenis.

Billie Holiday was de klassieke jazzzangeres, Ella Fitzgerald evolueerde vanuit de Swing Era, Sarah Vaughan begon haar carrière in 1943 met de Bebop-pioniers en werd de grootste moderne jazzzangeres. Sinds 1949 was dat op de plaat soms nauwelijks te merken omdat ze meestal dicht tegen wat toen ook al pop-muziek heette aanleunde, hoewel haar live optredens met een eigen trio vrijwel voor 100 % om pure jazz gingen. Een uitzondering voor de plaat in haar Columbia periode, 1949-1953, waren twee sessions op opeenvolgende dagen in mei 1950, 18 en 19. Twee songs van de 19e nu, met de band van Jimmy Jones. Miles Davis-trompet, Benny Green-trombone, Tony Scott-klarinet, Bud Johnson-tenorsaxofoon, Jimmy Jones-piano, Mundell Lowe-gitaar, Billy Taylor-bas, J.C.Heard-drums. Van George en Ira Gershwin "Nice work if you can get it"

plaat 1

Sarah Vaughan with Jimmy Jones' Band: Nice work if you can get it
A/4 - 2:35 - CBS 54363 (George + Ira Gershwin)

"Nice work if you can get it". ^{Nu} van Brooks Bowman "East of the sun".

zelfde

Sarah Vaughan with Jimmy Jones' Band: East of the sun (B.Bowman)
A/laatst - 3:07 - idem

"East of the sun and west of the moon", Sarah Vaughan op 19 mei 1950 voor Columbia in NYC met Miles Davis-trompet, Benny Green-trombone, Tony Scott-klarinet, Bud Johnson-tenorsaxofoon, leider Jimmy Jones-piano, Mundell Lowe-gitaar, Billy Taylor-bas, J.C.Heard drums, In 1949 had Sarah Vaughan een contract gekregen met Columbia en deed dat jaar 8 sessions voor die maatschappij. in '50 waren het er 7, in '51 - 4, in '52 - 3, en in 1953 zegge en schrijve één. Het jaar daarop zou ze dan ook naar Mercury gaan. Als afsluiting van het Sarah Vaughan-hoofdstuk voor 1948-1953 nu de laatste opname die ze voor Columbia maakte, een vrij onbenullig liedje met een titel die men achteraf betekenisvol kan noemen, en in elk geval met zeer verrassende slotnoten. ~~Een~~ Een studio-big band o.l.v. Percy Faith; van Fields en Rogers "Ooh, whatcha doin' to me".

plaat 2

Sarah Vaughan acc.by Percy Faith a/h Orchestra: Ooh, whatcha doin'
B/5 - 1:54 - Philips B 07102 L to me(Fields,Rogers)

maar niet
steeds in
deze
complete
verzetting.

= 2 =

met een typisch Billie Holiday slot,

"Ooh, whatcha doin' to me" ^{de} laatste Columbia-opname van Sarah Vaughan, NYC, 5 januari 1953. Beginnend in '54 zou ze bij Mercury ook veel wat wij 'commerciëel' werk noemen opnemen, maar daarnaast veel meer jazz dan bij Columbia. Te zijner tijd hoort u ervan. Voor 1948-53 stap ik u over naar heren-jazzzang. Op dat gebied was ^{er} niet echt veel te beleven, Billy Eckstine was een ballad-zanger geworden met veel navolgers, maar er waren een paar buitenbeentjes, de Bop-zangers. Zoals Kenny Hagood en Joe Carroll die we wel eens bij de band van Dizzy Gillespie hoorden in de NOS Jazzgeschiedenis, maar leuker/interessanter/beter, of in het geval van Babs Gonzales: gekker, zijn deze twee: Eddie Jefferson en King Pleasure. Het staat vrijwel vast dat Jefferson de eerste was die teksten schreef en ze zelf zong, gemaakt op geïmproviseerde instrumentale soli zoals hij ze op de plaat vond. Goede teksten meest, ~~en~~ Jefferson kon ook goed zingen, en origineel. Overigens was hij van huis uit danser, tap-dancer, en ook toen hij allang in ^{de} eerste plaats zanger was, mocht hij graag nog eens een pasje doen. Van hem nu twee opnamen die ergens in 1949 of '50 gemaakt moeten zijn voor Hi-Lo Records, de begeleiding is volslagen onbekend - tenorsaxofoon, piano, bas, drums - ^{maar} zeker niet slecht. Eerst een song gebaseerd op tenorsaxofonist Lester Young's solo in "I cover the waterfront", genoemd "Beautiful memories".

plaat 3 Eddie Jefferson: Beautiful memories (Eddie Jefferson)
B/2 - 2:52 - Spotlite SPJ 135

"Beautiful memories". En deze is veel bekender omdat hij die zijn hele carrière is blijven zingen. Charlie Parker's "Parker's mood" werd "Bless my soul".

zelfde Eddie Jefferson: Bless my soul (Eddie Jefferson)
B/1 - 3:07 - ide,

"Bless my soul" op "Parker's mood". Eddie Jefferson zong zijn eigen teksten, ergens in 1949 of '50, met onbekend gebleven begeleiding. Eddie Jefferson werd 3 augustus 1918 in Pittsburgh geboren, juist toen hij enkele jaren aan een echt mooie carrière bezig was, werd hij voor de club in Detroit waar hij net opgetreden had doodgeschoten, ~~24 maart 1981~~. Dader vrijgesproken.

9 mei 1979.

Oorspronkelijk maakte King Pleasure meer furore dan Jefferson. Hij volgde het voorbeeld, maakte o.a. een eigen tekst op datzelfde "Parker's mood".

plaat 4 King Pleasure: Parker's mood (C.Parker, C.Beeks)
II/1 - 2:55 - Prestige 24017

"Parker's mood" met eigen tekst van King Pleasure, 24 december 1953 in NYC door Prestige opgenomen, met John Lewis-piano die ook op de oorspronkelijke Parker-opname speelde en hier zichzelf imiteerde, Percy Heath-bas, Kenny Clarke-drums - het Modern Jazz Quartet zonder Milt Jackson. De bekendste King Pleasure song was gebaseerd op de altsaxofoon solo van James Moody op "I'm in the mood for love". Moody had die in Stockholm, Zweden, gespeeld voor Metronome, 12 oktober 1949. Die laat ik u nu eerst horen, met zweef en al, want het gat zit zeer exentrisch in mijn plaat. Jimmy McHugh's "I'm in the mood for love", James Moody.

plaat 5 James Moody: I'm in the mood for love (Jimmy McHugh)
A/voorl. - 2:48 - Metronome JMLP 2-102

In the mood for love
James Moody op altsaxofoon met Thore Swanerud-piano, Yngve Rkerberg-bas, Anders Burman-drums in de ritmesectie. ~~Daar~~ maakte King Pleasure zijn tekst op.

plaat 4 King Pleasure: I'm in the mood for love (McHugh, Clarence Beeks)
I/1 - 2:58 - Prestige 24017

"I'm in the mood for love" door King Pleasure, voor Prestige in NYC, 19 februari 1952, met Blossom Deary voor de damesstem, Merrill Stepter-trompet, Lem Davis-alt, Ray Abrams-tenor en Cecil Payne-baritonsaxofoon, Teacho Wiltshire-piano, Leonard Gaskin-bas, Terry Lee-drums. King Pleasure heette Clarence Beeks, werd 24 maart 1922 in Oakdale, Tennessee, geboren, hij overleed in Los Angeles op 21 maart 1981 na een door drugs geteisterd leven en carrière. Bebopzanger pur sang was Babs Gonzales, maar wel meer Bebop dan zanger, een exentrieke man die zich met flair door de moeilijkheden van zijn leven heensloeg. Hij heette Lee Brown, werd 27 oktober 1919 in Newark, New Jersey, geboren, waar hij 23 januari 1980 overleed. In '47 maakte hij wat platen als Three Bips and a Bop, ik koos iets uit 1949, een opname voor Capitol in NYC met een fraaie bezetting. Solistisch in volgorde: trombonist Benny Green, de 19-jarige tenorsaxofonist Sonny Rollins die hier voor het eerst op de plaat kwam, trombonist J.J.Johnson en hoornist Julius Watkins. Verder Jordan Fordin-altsaxofoon, Linton Garner-piano, Art Phipps-bas, Jack Parker-drums. "Capitolizing".

"Capitolizing" van Babs Gonzales die niet zo goed zingt, maar wel goed articuleert en z'n ritmiek onder hippe controle heeft. Voor Capitol in NYC, 20 januari 1949. Meer Bebop, maar dan instrumentaal volgende keer, op de nieuwe dag en tijd. Dat is aanstaande zondag, 2 oktober, radio 4, 's avonds na het nieuws van 6 uur. Dit was NOS Jazzgeschiedenis 407, Mdr.

NA 174430

00000

33:40

opr. 25.08.88

INVOREN ONDERAAN PAR. 3

plaat 6

BABS GONZALES: Capitolizing (B. Gonzales)

A/oorl. - 2:42 - Capitol 5C 052 B-852

NOTE: onder een pag = 2 =

datums 24 maart 1951

moet zijn:

9 mei 1979